

să aște dacă nu există vreo cale prin care să oprească războiul.

— Măria Ta, dușmanii vor nici mai mult, nici mai puțin decât o funie împletită din nisip! anunțară solii întorși la palat.

Nimeni nu mai auzise de așa ceva! Fiindcă niciun sfenic n-a știut să-i spună unde poate găsi o astfel de funie, împăratul a trimis vorbă în țară, făgăduind să răsplătească pe oricine va putea să fie de ajutor. Altfel despre primejdie, fiul care nu-și abandonase tatăl s-a sfârșit cu bătrânul, apoi a venit repede la curte și a cerut să-î vorbească împăratului.

— Măria Ta, i-a spus el, cere dușmanilor un capăt de funie din nisip, ca să știm cum să le-o împlerim: mai groasă sau mai subțire.

Împăratul a făcut întocmit. Când credeau că au scăpat de pereteol, solii s-au întors speriați, purtând cu ei o prăjină tăiată la fel la amândouă capetele.

— Măria Ta, dușmanii cer acum să le arătăm care este vârful și care este rădăcina!

Fiul iubitor l-a povestit bătrânului despre noua ghicitoare, iar acesta l-a învățat ce să facă. Tânărul a mers la împărat și a ingenunchat în fața lui:

— Măria Ta, pune prăjina aceea în apă. Capătul care se va ridica este vârful, iar cel care se va scufunda este rădăcina.

Și de această dată, tânărul a avut dreptate, iar comandantul oștirii dușmane s-a văruit nevoit să oprească atacul. Dar împăratul vecin a decis să mai pună o dată la încercare înțelepciunea japonezilor.

— Măria Ta, vreamași ne cer acum o tobă care să cânte singură. Dacă n-o găsim, țara noastră va fi necută prin foc și sabie, anunțară solii infircoșai.

Bătrânul, când a auzit care este noua poruncă, i-a spus fiului:

— Cumpără o bucată mare de piele, iar apoi vom merge în pădure să găsim un roi de viespi.

Așași sub vîșpat, bătrînul a strâns bucată de piele ca o pungă la gura stupului. În așa fel încât viespile care ieșeau din cuib erau prinse cu într-un sac. Apoi a legat bine pielea, care acum arăta ca o mîșcă, și au pornit împănă spre palatul împăratului.

— Așa este toba cerută, Măria Ta!

— Ați găsit-o? Și cum cântă?

Prul a lovit toba o dată, iar viespile au început să zămălească înăuntru. Curentii s-au minunat, iar solii au plecat cu ea, plini de speranță. Văzând că a primit răspuns și la ultima lui poruncă, împăratul care venise să cucerească Japonia a căzut pe gânduri. El a înțeles că nu e bine să înfrunte o țară cu oameni atât de înțelepți și a plecat în țara lui fără să se mai întoarcă vreodată.

Orice nas își are nasul

proverbe populare chineze

Trăia odată într-un orașel liniștit un zaraf. Oamenii veneau la el de nevoie, să schimbe o marfă cu alta, dar cel mai adesea cu bani. Ciudat lucru însă: toți cei care țeseau de la el se simțeau înșelați. Fieca zaraful ce făcea și țesea în câștig, în timp ce mușterii lui plecau cu mai puțin decât la venire. Bu țesea mai puțin la cântar, ba își pierdeau rălogurile lăstate pentru împrumut.

Toți locuitorii știau ce hram poartă zaraful și cel mai rău era că nimeni nu reușea să dovedească vreo înșelătorie. Dar uiciorul nu merge de multe ori la apă!

Într-o zi, s-a nimerit în orașel un străin. Avea treabă și nu se grăbea să plece, așa că a tras la un han. Seara, locul s-a umplut de lume, iar omul tocmăi lua cina când, fără să vrea, a auzit mai mulți oameni plângându-se de înșelăciunile zarafului.

După ce și-a ispelăvit târgușelile, străinul s-a gândit să-i dea o lecție zarafului. A mers la el într-o dimineață și i-a spus:

— Am o bucată de aur pe care aș vrea să o vând.

— Pune-o aici, pe masă, să o văd, a zis cămătarul, bucuos că va face din nou o afacere bună pentru el.

Omul a scos o punguță din care s-a rostogolit o bucată de metal auriu. Zaraful s-a uitat la ea atent, apoi a pus-o pe cântar.

— Are fix 50 de grame. Cât vrei pe ea?

— Eu știu că are 60 de grame și aș vrea 100 de taleri.

— Nici vorbă! Are doar 50 de grame și mai mult de 50 de taleri nu-ți pot da!

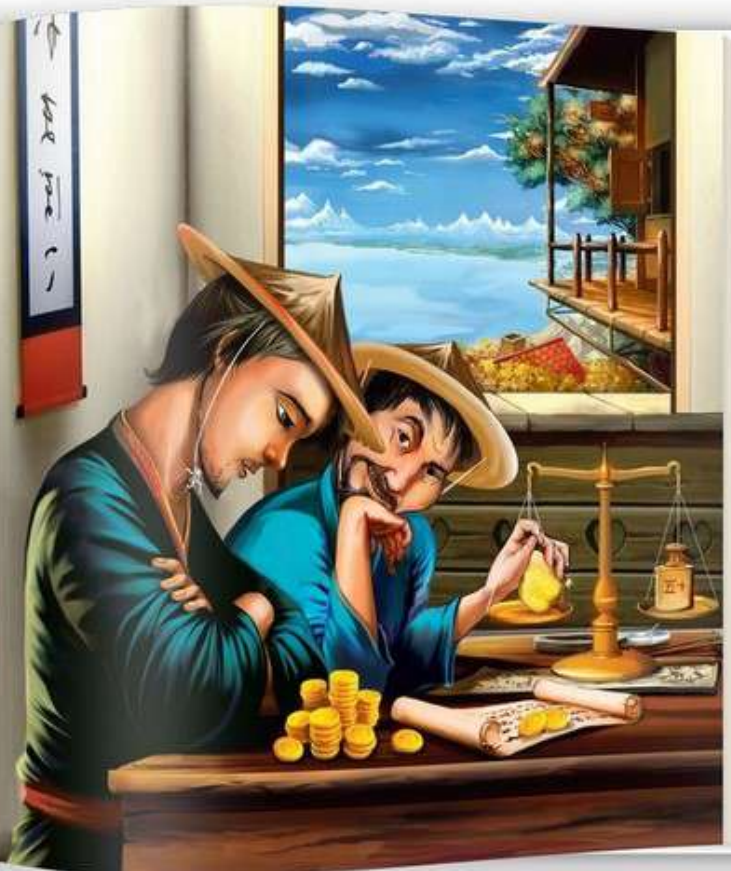
— Nu e aurul meu, m-a rugat cineva să i-l vând...

— Nu cumva l-ai furat? Vezi să nu chem gărzile! Totuși, chiar de-ar fi așa, și-l cumpăr, dar cu 50 de taleri, nu mai mult!

— Bine, s-a învoit străinul. Dă-mi 50 de taleri, dar scrie și pe o hârtie cât cântărește și cât face bucată, ca să i-o arăt prietenului meu, să nu zică apoi că l-am păcălit.

Zaraful, bucuos că mai face un schimb bun, a scris pe o bucată de hârtie că bucată de aur are 50 de grame și că valorează 50 de taleri. Omul a luat-o împreună cu banii, a mulțumit și a plecat.

În urma lui, noul proprietar al aurului și-a frecat mâinile de satisfacție și a început să se joace cu

Bunătatea

Bătrânul și fiii săi

proverbe populare georgiene

A fost odată ca niciodată un bătrân înțelept, care trăia împreună cu cei trei fi ai săi într-un satuc pierdut înere munți. Într-o seară, după ce au isprăvit bacrul de peste zi, tatăl i-a chemat și le-a spus:

— Dragii mei, m-am gândit că trebuie să vă întemeiați și voi familii. Sunteți bărbați în toată firea, iar timpul trece.

— Așa-i, tată. Dar bine-ar fi să avem și noi câte un petec de pământ pe care să-l muncim și unde să ne ridicăm o casă...

— Ei, despre asta am vrut să vorbesc cu voi. Am să vă împart tot ce am agonisit și apoi am să vă îndeplinesc câte o dorință. Fiule, cu tine am să încep, îi spuse bătrânul feciorului cel mare.

Acesta era numai ochi și urechi.

— Ție îți dau pajștea de sub pădure. Știu că sunt mulți bolovani acolo, dar dacă îți dai ostenela o să scoți ceva bun din pământul acela.

Fiul cel mare nu zise nimic, iar tatăl se întoarse către cel mijlociu.

— Tu ai să primești păduricea de brazi. E adevărat că nu-i atât de deasă, dar cred că o să-ți fie de folos.

Nici acesta nu zise nimic, iar tatăl continua cu mezinul.

— Pentru tine nu mi-a mai rămas decât moara. Dar lumea va veni la tine să-ți măcine porumbul, așa că nu-ți va fi greu să te descurci.

A doua zi dimineață, fiecare fecior a plecat înspre bucata lui de pământ. Primul care s-a întors a fost fiul cel mare:

— Tată, pajștea aceea e plină de bolovani! Cum aș putea să cultiv ceva pe pământul acela? Dacă aș avea niște oi, altfel m-aș descurca!

— Fiule, întoarce-te la pământul tău, că deja se auz ole cum behăle, i-a răspuns tatăl.

În scurt timp a apărut și mijlociul:

— Tată, mie-mi plac brazii, dar ce să fac cu ei? M-aș descurca mai bine dacă în locul lor ar fi vișă-de-vie.

— Mergi înapoi, băiete! Pământul tău e plin cu butuci de vie acum!

